

KIS LAP

TÉLEN. (Lásd a 44. lapon.)

XLIV. kötet, 3. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1893. január 15-én.
Megjelen minden vasárnap, 16 oldalon.

ROSZCSONT FERKE VISELT DOLGAI.

— Elmeséli Ida néni. —

Ujabb csínyek és rugaszkodások.

(Folytatás.)

III.

Jeles színész-társaság díszelőadása. — A büvész. — Mese a fekete rigóru. — Ferke mint a királyné apródja.

FERKE nem közönséges vásott ficzko. Művész gyerek ő kelme. Nem tréfából mondom. Igazán. Nem esik meg nélküle a városban semmiféle művészi produkció, ha csak nem fekvő beteg a kis imposztor. Különösen a színházért él-hal. Ha színészek vannak a városban, minden este eljár az előadásra, akár van pénze, akár nincs. Hogyan jut be? — az az ő titka. Engedelmet sem kér soha rá a szüleitől. Minek? — hiszen ugys megtiltanák. De viszont nem is szól egy kukkot sem, ha kikap miatta. Zsebre vágja a fenytést s nyugodt lelki-ösmerettel fekszik le. Azt gondolja: ez a rendje, ennek így köll lenni.

Egyszer bizony kedve szottyant Ferkónak felcsapni színházi igazgatónak. Vad Laczit, Rontó Pált s még két ilyen jómadár-pajtását besorozta a bandába, s aztán vörös, kék és zöld szinokkal kifüstött czédulán óriási betűkkel hirdette:

Ma délután 2 órakor
utolsó-előtti előadás!

„A CZIGÁNYBÁRÓ“

!! Nagyszerű darab !!

!!! Előadják Ferkó és társai !!!

Belépti díjak: Zártszék 2 krajczár.
Álló hely 1 kr. Karzat: 5 gomb vagy
5 használt lev. bélyeg v. 5 használt
acél-toll.

Látni való ebből, hogy elég olcsóra szabta Ferkó barátunk az árakat.

Nem is késett a publikum és seregestül jöttek a fiúk. Az előadás helye a Ferkóék nagy udvara volt. Az érdeemes igazgató komoly arcczal fogadta a vendégeket a kapunál, és pontosan beszédte a díjakat. Nem kegyelmezett senkinek; még a legközelebbi rokonnak sem engedte el. Ott volt például unokaöcsse, Misike. Szegény összetett kézzel rimánkodott, engedje be — de hiába! Csak miután új kabátjáról levágta a szép gyöngyház gombjait, volt szabad bemennie a paradicsomba.

A színpad egy fás-kamara előtt volt felállítva. Bizony, nagyon egyszerű volt az; egy nagy ól-ajtó négy tuskón; és mivel a tuskók nem voltak egyenlők, a színpad veszedelmes lejtősen állt. A kamarában öltözködtek a színészek, onnan kellett kilépniök. A színpad körül két rozoga pad volt. Azokon foglaltak helyet azok, akik zártszékért tették le a garast. Hátuk mögött volt az álló hely, hol a fiúk egymást taszigálva, lökdösve álltak. Rádöltek az elől ülőkre, úgy, hogy felbillent velük a pad. Aztán ezeknek a haját is megcibálták és a fülüket megrángatták. Szóval: boszantották őket amint csak lehetett.

Legszebb volt a karzat. Ez az udvar kerítés-fala volt, már bizony kicsit magas ülő hely. Lábukat lóbálgatva ültek ott a tisztelt nézők, akik oda egy kis létra segítségével kapaszkodtak föl. Ezeknek bizony nem volt szabad sokat mozogniok, mert a fal keskeny volt és könnyen lepotyoghattak onnan. Azért is viselkedtek a legrendesebben; legfőljebb egyet-egyet kurjantottak bele a rettenetes lármába, melyet azok odalenn csaptak.

— Te hetykén állok, mi czárt fizet krajczár, nagyon k

— Ha nagy böl

— Az vágott v

— Az Ferke. F

ban van amolyan gad alá

A fiú bet ugy oda mag tette a t széket. F

— H Nektek helyre v

— H bálták c

— H vissza F

— A Ha nem tőztek a

A za nagy v jónak t

— N egyezün nők r golhat. kezdőd

Ezze rendez

— Te Ferkó, hová üljek hát? kérdé hetykén egy gavallér gyerek. Csak nem állok, mikor egy rézangyalos aranyos krajczárt fizettem? (Tudni való, hogy az olyan krajczár, amelyen angyal tartja a czimert, nagyon becses, kivált ha még uj is.)

— Ha nincs hely, ülj le a földre! felelt nagy bölcsen Ferke.

— Azt már nem teszem! Hozass széket! vágott vissza amaz.

— Azt meg én nem teszem, mondá Ferke. Hanem tudod mit? Amott a sarokban van egy rakás kő, hozz magadnak egy amolyan káposzta-követ belőle, görgesd magad alá és ülj rá.

A fiú megfogadta a tanácsot, hiszen egyebet ugy sem tehetett. Követ hengerített oda magának s így ült a helyére. Azt tette a többi is, akik nem is váltottak zárt-széket. Köveket hoztak s szépen letelepedtek.

— Hohó! kiáltott Ferke. Ez nem járja! Nektek nem szabad leülnötök. Ti csak álló helyre váltottatok jegyet!

— Ha le nem ülhetünk, elmegyünk! kiabálták ezek.

— Hát menjete Isten hírével! vágott vissza Ferke.

— Akkor hát add vissza a pénzünket! Ha nem adod, jaj lesz neked!... feyegetőztek a megkárosított fiúk.

A zaj egyre növekedett, a felindulás nagy volt a sok rengő ököl láttára. Ferke jónak találta engedni.

— No, ne kiabáljatok hát! mondá. Meg-egyeziünk szépen, csak ne ordítsatok! Ül-nötök nem szabad; de aki fáradt, az legug-golhat. Most pedig csönd legyen, mert kezdődik az előadás!

Ezzel az érdeemes igazgató (és egyuttal rendező) a fás-kamarába hátrált. A zaj

megszűnt, a közönség kíváncsian leste, mi lesz már most.

Kis idő multán megnyílt a kamara ajtaja, és büszkén, mint egy páva, kilépett ami Ferkónk. Milyen szép volt! Kabátját kifordítva panyókásan vetette vállára. A piros béléstől csak úgy káprázott az ember szeme. Sapkáján arany-füstös papiros volt körül ragasztva, a tetejéről pedig három kakastoll libegett-lobogott alá. Mellére arany és ezüst csillagok voltak tűzve, kezében bádog kardot emelt. Orra alatt hatalmas bajusz diszlett, nem csepüböl ám, hanem lószörbül. Ilyen pompás hős volt a mi Ferkénk! Büszkén hadonászott kardjával és harsány hangon így mutatkozott be: (Lásd a képet a 36. lapon.)

— Én vagyok a cigánybáró! Enyém a fél világ! Magyarország, Jászság, Kunság és Törökország!

— Én meg Rózsa Sándor vagyok, a híres rabló! ordított Vad Laczi, és egy hatalmas ugrással a kamarából a színpadon termett. Paraszt ruhája nagyon tetszett a közönségnek s meg is tapsolta. De Vad Laczinál nagyobb tetszést aratott Rontó Pali, aki meg Szemes Dani híres komiszárosnak mutatkozott be két pandurral. A komiszáros úr az öles Gábor béres parádés pitykés lajbijában jelent meg, amellyel bizony csak úgy söpörte a földet. Hát még a pandurok! Nem is mondhatom, milyen szép legények voltak.

Rózsa Sándor nem is törődött a komiszárossal. Egyenest neki ment a páváskodó cigánybárónak és torkon ragadta.

— Add ide a pénzedet! Hol a pénzed?

— Megöllek gazember! kiáltott ez visz-sza és a kardjával rácsapott.

— Fogjátok meg! kiáltott a komiszáros, és most mind a négyen neki estek Rózsa Sándornak.

Egy percz alatt az egész banda egy gomolyban hempergett. A szinpad is felborult és a színészek a földön verekedtek tovább. A közönség sem nézte azt nyugodtan. Többen oda rohantak, ki ennek, ki meg amannak a segítségire, és a verekedés általános lett. Még a kakas-ülön levők sem maradtak veszteg, hanem leugrottak magas helyükről és részt vettek a csatában. Repedt a kabát, szakadt a ruha; kalap, sapka formátlan alakká gyűrődtek. Hogy, hogy nem: de Isten csodája, hogy komolyabb baj nem esett. Némelyiknek a harczban jól megkarmolásták az ábrázatát, de ennek a csata

hevében oda se néztek. Mikor széjjel oszlott a társaság, mindnyájan dicsérték a pompás mulatságot, mindnyájan meg voltak vele elégedve, még Misike is, kinek gombján kívül még az ujja és bársony gallérja is ott maradt a harcz-téren.

De akár hogy dicsérték a gyerekek — mert mindegyik csak azzal dicsekedett, hogy hány ütést osztogatott, de egyik sem val-

lotta meg, hogy ő is hányat kapott — mégis Ferkének ez az előadása nem az utolsó-ellőtti, hanem bizony az utolsó maradt. Legalább egy ideig. (Vége következik.)

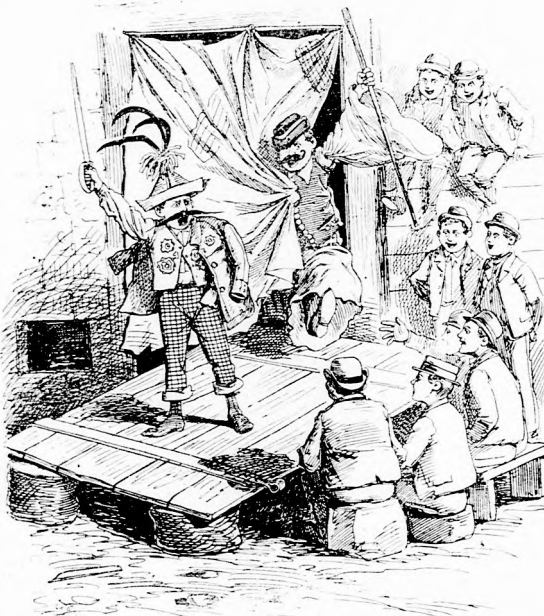
MEDVE-VADÁSZ SORSA.

(Képekkel a 40. és 41. lapokon.)

MESSZE tőlünk, távoli idegen világrészekben vannak otthon a híres fenevadak, az oroszlán, tigris, párducz. Bátor vadászok gyakran utra kelnek e messzi tájakra, hogy ilyen hatalmas vadat löjjenek s nem rettentik őket a veszedelem, mert éppen ez próbálja meg az igazi vadászt, aki ilyenkor mutatja meg hidegvérét, ügyességét és leleményességét.

De aki nem akar olyan messze földre utazni, itt-hon is talál veszedelmes fenevadat. Ez, ha nem is olyan híres is mint az oroszlán vagy a tigris, tud bizony éppen

olyan veszedelmest lenni. Pedig talán el sem hinné, aki látja, mily engedelmesen czammog egy-egy szelid maczkó végig az utcán gazdájával, aki megtánczoltatja és úgy ránczban tartja, mint káplár a közlegényt. Az állatkerti ketreczben is csöndesen megéledgel medve koma, és ha látogató közeledik, a maczkó oda ágaskodik a vas rostélyra s lesi, nem kap-e egy-egy zsömlét, mert ezt mindig hálásan fogadja. Esze ágában sincs, hogy az emberre haragudjék.

BÜSZKÉN HADONÁZOTT KARDJÁVAL.

(Lásd a 35. lapon.)

Még k
békessége
nagy ere
nem bán
De ha m
veszedele
akár ha

Legkiv
ő téli pü
szél süv
medve k
ámbar
éppen il
azért sz
mányul

Nem
medve n
langokba
mozdul
kál. Az
kifürkés
kelnek,
tán lelő
messé vá
igen rég

Eljut
von a n
Bizonyo
csaptak,
hogy a
nem tör
Végre i
közül fé
mitevők
lenül ig

— E
alszol?

S oda
verének
a barla
zott a c

No e
rettentő
előtt, a
sen elh
lőve, m
Amde f
a követ

Még künn az erdőben is rendesen eléggé békességesen fér meg a medve, s bár érzi nagy erejét, nem igen bánt senkit, ha őt nem bántják és nem állanak az útjában. De ha megharagítják, akkor aztán kész a veszedelem, mely csöppel sem kisebb, mint akár ha tigrissel találkozna.

Legkivált veszedelmes az, ha a medvét az ő téli pihenésében zavarják. Mikor fagyos szél süvölt, hó borítja a földet, akkor medve koma nem igen szeret sokat sétálni, ámbar pompás meleg bundája van. És éppen ilyenkor legértékesebb a bundája, azért szeretik a vadászok ilyenkor zsákmányul ejteni.

Nem könnyű ilyenkor rátalálni, mert a medve nagyon el tud rejtőzni titkos barlangokba s onnan napokig, hetekig sem mozdul ki, hanem nyugodalmasan szunyókál. Az erdő-csösz azonban előbb-utóbb kifürkészi, hirt ad róla és a vadászok utra kelnek, hogy kizavarják barlangjából, aztán lelőjjék. De hogy ez milyen veszedelmessé válhatik, azt egy vadász-társaság nem igen régen szomoruan tapasztalta.

Eljutottak a barlanghoz és látták a havon a nyomát, hogy a medve bement oda. Bizonyosan alszik. Óvatos távolságból zajt csaptak, köveket dobáltak a barlangba, hogy a maczkót kizavarják; de a medve nem törődött a zenebonával, nem jött ki. Végre is bele untak s négyen a vadászok közül félre vonultak, hogy tanácskozzanak, mitevők legyenek; de az ötödik türelmetlenül így szólt magában:

— Ejnye lusta maczkója, hát oly mélyen alszol? No megállj, mindjárt fölébredsz!

S oda állva a barlang nyílásához, fegyverének mind a két csövét kilötte, befelé a barlangba, melyben iszonyuan visszhangzott a dördülés.

No erre csakugyan fölriadt a medve s rettentő bödüléssel ott termett a vadász előtt, aki most vette észre, mily végzetesen elhibázta a dolgát. Puskája ki volt löve, most már csak futással menekülhet. Amde futni a medve meg jobban tudott s a következő pillanatban már elérte és földre

teperte a vadászt. Aztán marczangolni kezdte szörnnyü fogaival és karmaival.

A vadász társai meghallották a lövést, aztán a segély kiáltást; siettek is oda; de bele telt egy-két percz, míg szerencsétlen társukhoz értek. Látták a veszedelmet s egészen közelről hat vagy nyolcz golyót is lőttek a bős fenevad testébe. A medve össze rogyott, de már akkor a szerencsétlen vadász össze marczangolva véresen, mozdulatlan hevert a havas földön. (Lásd a képet a 40. lapon.)

Megvizsgálták. Még élt.

— Hamar be kell kötnünk a sebeit, hogy el ne vérezzék, aztán szekeret vagy szánkát köll keritenünk, hogy gyorsan bevihessük a városba az orvoshoz.

Ketten ott maradtak és bekötözgették a sebesültet, ketten pedig siettek a legközelebbi faluba szánkáért. Sötét este lett, mire megindulhattak haza. Az agyonlőtt medvét is föltették a szánkára s reá fektették a sebesültet. Megvolt a zsákmány, de nem telt örömiük benne, nem tudhatták, élve érkezik-e haza szerencsétlen társuk.

Szomoru ut volt az a havas, homályos erdőben. (Lásd a képet a 41. lapon.) Meg is emlegetik sokáig, kivált az össze marczangolt vadász, ki hetek mulva fölgyógyult ugyan, de egész életére viseli a nyomát, hogy a medve-vadászat milyen veszedelmes.

VARROGATÁS.

*Varrogat, himezget
Sűrűn megy az öltés.
Kedves a Gizinek
Ez az idő-töltés.*

*Ügyes ám a kis lány
Tűforgató ujjja.
Ha meg is szúrja tán
Nem sír, csak meg-
fájja.*

*Giziből leszén ám
Kedves kis kisasszony,
Valaha azután
Jó, szorgalmas asszony.*

A KUTBA ESETT HÁBORU.

— Beszélyke két képpel. —

KEMÉNYEN és zordonan nézett a kapitány végig az ő vitéz seregén.
— Ha ellenségünk harczot és háborut kíván, ám legyen! Lesz tehát harcz és háboru. Küzdeni fogunk körmöszakadtig! Kés-hegyire megyünk!

A sereg csodálattal bámulta hős kapitányát, a rettenthetetlen Bódit. Az igazat megvallva, nem értették egészen világosan, mit jelent az, hogy késhegyre mennek; de annyit mindegyikök megértett belőle, hogy ez valami szörnyű és rettenetes dolog lesz.

Csupán Tibikének, aki a legkurtábbacska, tehát a legfiatalabbacska is volt a vitéz hadseregben, mondom. Tibikének támadtak kétségei.

— Én... én nem tudom, hogy lesz az... de nekem... izé... a mamám még nem vett tollkést, pedig már sokszor kértem. Hát én hogy menjek késhegyre?

— Ne fecsegj! mordult rá Bódi kapitány. Ha egyszer megüzenjük a háborut, akkor hősiesen végig is kell harcolni.

— Ugy van! Éljen Bódi kapitány! kiálták a többi vitézek.

Ekkor azonban a zászló-tartónak támadtak kétségei, ami pedig bizony nem szép dolog, mert a zászló-tartónak kell a legeslegvitézebbnek lennie. Kivált mikor

BÓDI KAPITÁNY.

olyan gyönyörű zászlót biztak rá! Bódi kapitány találta a padláson. Tavaly a kép-

viselő választáskor a házon volt kitűzve, igazi nemzeti színű zászló volt, amelyet életre-halálra meg köll védelmezni. Vetelkedtek is mindnyájan, hogy ki hordozza; s mert a fiuk közül egyik sem akarta a másiknak oda engedni, győzött Irmuska, mert Bódi kapitány így szólt:

— Zászló-tartónak Irmuska lesz legjobb. Kard és puská is leány kezébe való. De ha már befogadtuk a seregbe, jusson ki neki is a dicsőség: ő vigye a zászlót!

Mindnyájan bele egyeztek, Irmuska pedig nagyon büszke volt a diszes rangjára. De talán éppen mert nagyon féltette a zászlót minden veszedelemtől, mert így szólani:

— Hátha mégis előbb beszélne velem és elmondanók neki, hogy az udvarnak az a hátsó része már régóta a mi játszó helyünk, hogy ott van a legtágasabb tér...

— Az hiába való alkudozás volna, szólt Bódi kapitány. Láthattuk, milyen haragos, milyen vén, milyen csuf; és hallottuk, mikor azt mondta, hogy ki nem állhatja, ha az ajtaja, ablaka előtt lármázunk.

A kis Tibike nagyot sóhajtott.

— Milyen kár, hogy az a haragos vén csuf asszony költözött abba a lakásba!

— Persze hogy kár, mondá a kapitány. De már sopánkodással azon nem segítünk. Vissza kell hódítanunk a régi játszó helyünket.

— Vissza bizony, szólt az izmos Gyuricza. Nehéz munka lesz, de megbirkózunk vele. Hogy tele rakta ott az udvart mindenféle lommal! Nézzétek! Csupa dézsa, teknő, hordó, ócska szék, lékes vas kályha... amit csak oda hordhatott, mindent oda hordott.

— Természetesen, mert így akar onnan kiszorítani minket. Ezt szándékosan tette,

ezzel m
majd sz

Épp
öreg nő
melyet
kizuhint
tány és
értőleg
vannak
nyugodt
végiben
végig l
den ves

— U
kezdte
Gyuricza

Bódi
a vízön
Irmuska
mondva

— M
leönten
mégis
Még o

—
felelé
vásra o
tehát l
a toro
szögezz
után á
harczo

A v
e szav
semmi
lesz k
nek k
mikép
szögez
ennek

ezzel mutatja ellenséges indulatát. No hát majd szemébe nézünk az ellenségnek.

Épp ekkor nyílt meg az ajtó s ősz haju öreg nő jelent meg, kezében nagy kannával, melyet aztán két kézre emelt, hogy a vizet kizuhintsa belőle az udvarra. Bódi kapitány és vitéz hadserege nagyhirtelen egyetértőleg úgy vélték, hogy tulságosan közel vannak az ellenséghez, a hadi tanácskozást nyugodtabban folytathatják az udvar másik végében. És mielőtt a nagy kanna víz végig locssant az udvaron, ők már minden veszedelemtől biztos helyen álltak.

— Ugy látszik, az ellenség már meg is kezdte a háborút, szólt a kemény vitéz Gyuricza.

Bódi kapitány nagyon mord képpel nézett a vízöntő asszony felé, míg a zászló-tartó Irmuska még egy békitő kísérletet tett, mondván:

— Nem hiszem, hogy minket akart volna leönteni, nem voltunk olyan közel. Hátha mégis oda mennék hozzá és beszélnek vele? Még ott áll az ajtóban.

— A barátságos beszéd ideje elmúlt! felelé Bódi kapitány. Ilyen vakmerő kihívásra csak hadüzenettel felelhetünk. Legyen tehát harc és háború. Ma éjjelkor, mikor a toronyban tizenkettőt üt az óra, oda szögezzük a had-üzenetet az ajtajára, aztán ám lássa, hogy védi meg magát, mert harcolni fogunk késhegyig.

A vitéz hadsereg némán fogadta a vezér e szavait. Abban már nem volt ugyan semmi kétség, hogy tehát harc és háború lesz késhegyig, még ha nincs is mindenkinek kése; de már azt nem igen tudták, miképen fogják a had-üzenetet éjjelkor oda szögezni az ellenség ajtajára. Mert hát ennek az a kis akadálya volt, hogy mind a

hányan voltak, egyikök sem szokta hallani, mikor a toronyban éjjeli tizenkettőt üt az óra, mivelhogy mindnyájoknak már jóval előbb le köll fekiüdniök és a mama nem igen fogja megengedni, hogy ma ne fekiüdjenek le, hanem éjjelkor had-üzenetet intézenek el.

Még a hősi lelkü Gyuriczának is aggodalmi támadtak s meg is mondta.

— Tudod Bódi, mert nagyon korán sötétedik . . . talán nem köllene éppen éjjelig várni.

— De igen, éjjel annak a köllő ideje.

— Azt Bódi jobban tudja, mondá Tibike. Ő maga fogja azt elvégezni, az a vezér gondja.

— Éppen nem, szólt Bódi kapitány határozottan. A vezér csak parancsol. A had-üzenetet a zászló-tartó fogja oda szögezni; ő lakik legközelebb az ellenséghez.

Zászló-tartó Irmuska nem szólt semmit. de a vak is láthatta, hogy a rettentő feladat egészen megdöbbsentette; szinte bele sápadt. Látta ezt a kapitány és össze ranczolta a homlokát.

— Talán bizony félsz? kérdé zord hangon.

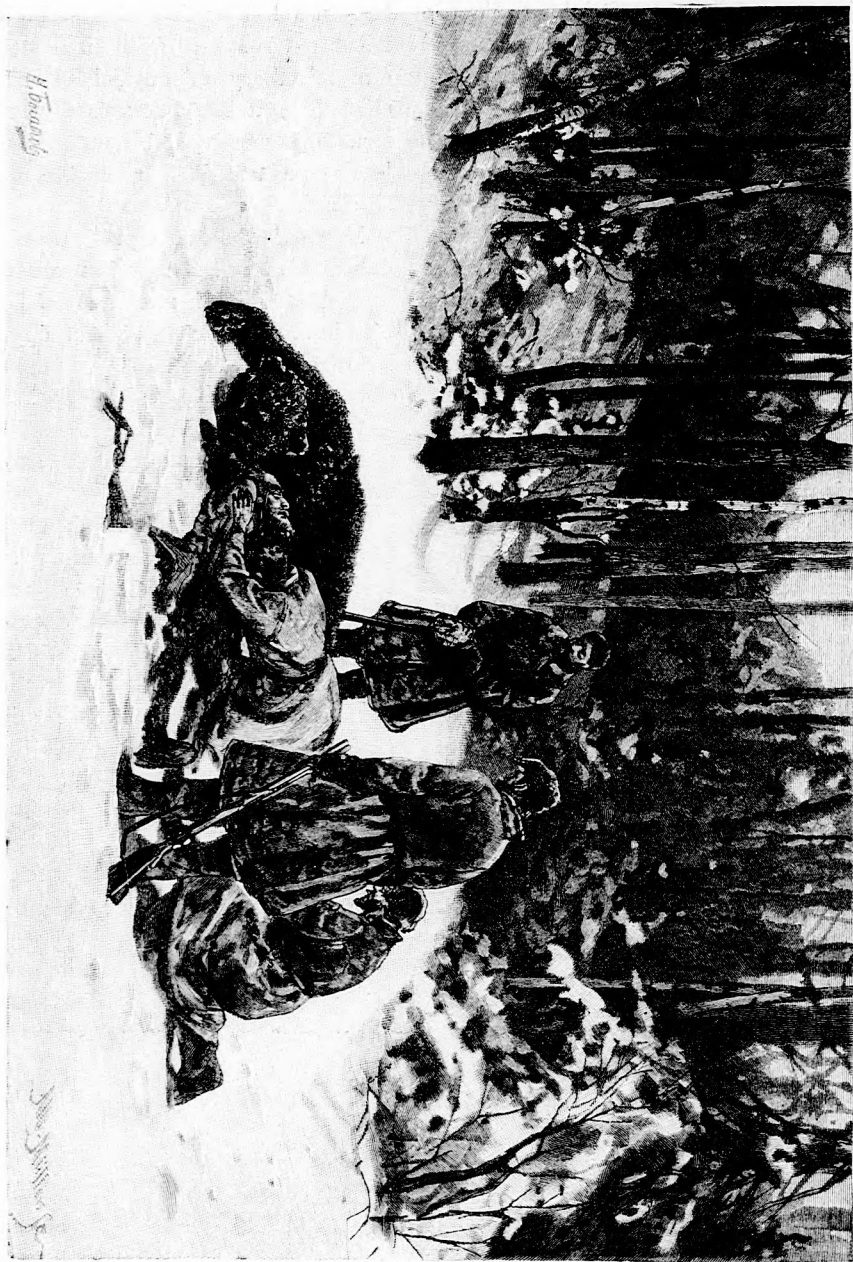
— Oh . . . dehogy . . . de hát . . . vacsora után rendesen olyan álmos vagyok . . . és ha elalszom . . .

— No, te gyönyörű zászló-tartó vagy! Mindjárt gondoltam én, hogy nem biztuk jó kézbe a zászlót. Jobb is lesz, ha idején másra bizzuk.

— Tessék, nem bánom! pattant ki Irmuska. Én átadom a zászlót annak, aki vállalkozik rá, hogy éjjelkor oda megy és az ajtóra szögezi a had-üzenetet. Kinek adjam át?

(Folytatása a 41. lapon.)

... MOZDULATLAN HEVERT A FÖLDÖN. (Gáspár a 37. lapon.)

Mi ta
zett. Sen

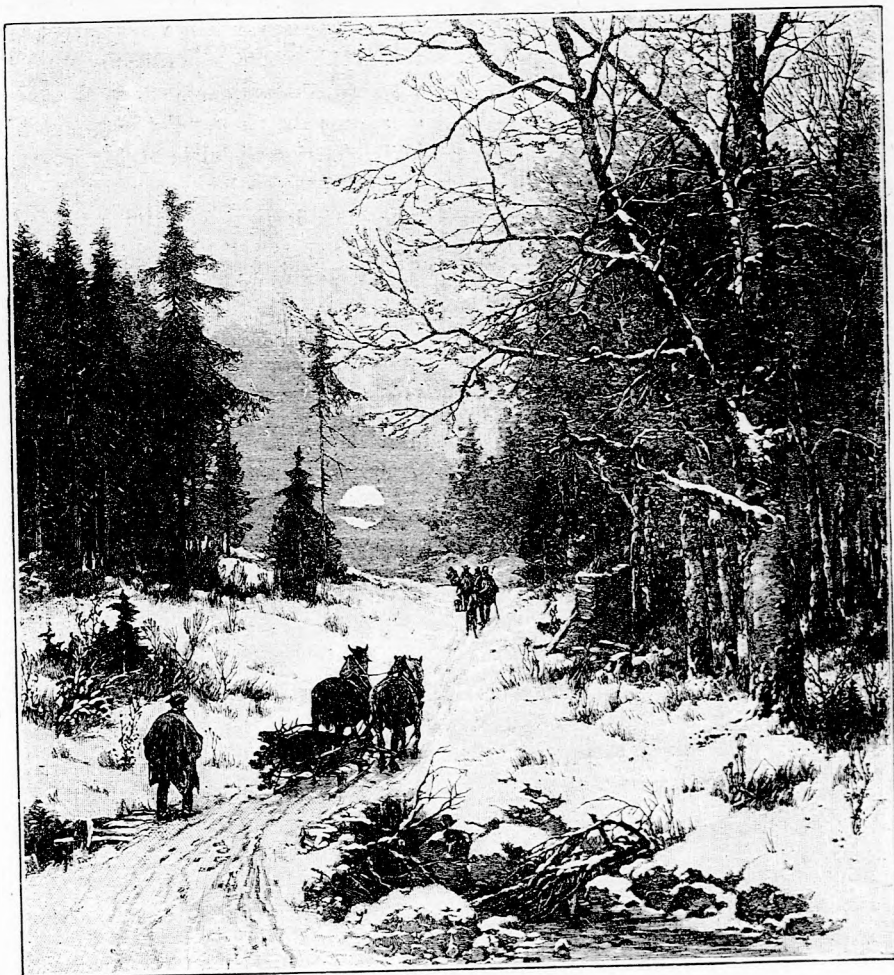
éjfélko
szögezt
besötét

(Folytatás a 39. laphoz.)

Mi tagadás benne, mély csönd következett. Senki sem jelentkezett a zászló átvé-

telére. Bódi kapitány látta, hogy valamicskét engednie kell.

— Jól van no, hát nem köll éppen

... SZOMORU UT VOLT AZ. (Lásd a 37. lapon.)

éjjélkor lennie. Ugy sem fogja tudni, mikor szögeztük oda. Megteheted este is, m'helyt besötétedett.

— De akkor még ébren lesz az ellenség, szólt Gyuricza. Hát ha rajta kapja és leönti egy kanna vízzel?

— Legyen ügyes és fortélyos, ne engedje magát rajta kapni, felelé Bódi kapitány keményen. És ha mégis megesnék, hát azon nem segíthetünk: már az vele jár a háboruval. Majd megfizetünk azért is.

— Bizzatok rám, szólt újra felbátorodva Irmuska. Ha majd besötétedik, elintézem én azt. Hol a had-üzenet?

A hadüzenet még nem volt megírva Sőt az egész hadsereg ekkor volt csak igazán megakadva. Egyikük sem irt még soha senkinek had-üzenetet. De még csak nem is látták soha milyen az, mit kell abba bele írni.

Legkönnyebben fogta a dolgot a kis Tibike, aki ugyis tudta, hogy ezt a rop-pant fontos irást ugysem bizzák ő reá, már csak azért sem, mert a bötüket ő már ismerte ugyan, ha nyomtatva voltak, de maga biz' ő még nem vesződött az irás nehéz mesterségével. Tehát nem is szégyelte megvallani, hogy ő nem tudja, hogyan kell azt a veszedelmes portékát megírni, de ha Bódi kapitány a vezérségre vállalkozott, neki tudnia kell, csinálja meg ő. A seregnek nincs ezzel dolga.

— Tibikének igaza van, szólt Gyuricza. A had-üzenet a vezér dolga, mi ebbe nem szólhatunk bele.

Bódi kapitány büszkén nézett le rájuk.

— Nagyon természetes, hogy én csinálom meg. De azért nektek is lesz vele dolgotok. Mert a had-üzenet nem olyan irás, mint más közönséges irás. Azt nem is lehet közönséges tintával megírni.

— Hát mivel?

— Vérrel!

A vitézek megdöbbenve néztek össze.

— Vérrel! Hol vegyünk vért hozzá?

— A saját vérünkkel fogjuk megírni. Ezzel adjuk tudtára az ellenségnek, hogy készek vagyunk vérünket ontani inkább, hogy sem a jussunkról lemondjunk. Tudjátok, az ő magyarok is véres kardot hordoztak körül, mikor háboruba indultak. Tehát vért eresztünk mindegyikünknek a karjából és abba mártjuk a tollat. Az én tollkésem jó hegyes, igen jól lehet vele vért eresztetni.

A vitézek azonban nem nagy kedvet éreztek hozzá, hogy megcsapoltassák a vérüket.

— Én nem szurhatok bele a karomba, mert a mama mindjárt észre venné, szólt Irmuska.

— Reád bizonyosan nem is lesz szükségünk, mondá Gyuricza. Bódi kapitány mint vezér megkezdi... és talán elég is lesz, annyi vér, a mennyit ő ereszt magából.

— Az nem úgy lesz, felelé Bódi kapitány. Én írni fogom a hadüzenetet, tehát másnak kell ide tartania a karját, hogy az iráshoz szükséges vér mindig készen legyen. Gyuricza legerősebb, ő legtöbb vért adhat.

— Már én bizony nem szurkálom össze a karomat, huzódozék a kemény Gyuricza. Nem is szükséges az. Ha már éppen vörös betűvel kell megírni azt a hadüzenetet, jó lesz a vörös plajbász is. Van nekem.

— Elég lesz a vörös plajbász! Tökéletesen elég! bizonyítá az egész hadsereg.

Bódi kapitány kissé megvetőleg nézett vitézeire, kik nem akarják vérüket megcsapoltatni. De aztán meggondolta, hogy ha nagyon erőlteti a dolgot, ők meg azt fogják erőltetni, hogy a vezér járjon elől jó példával. És mi tagadás benne, neki sem volt nagy kedve, hogy vért eressen a karjából. Nagylelkűen mondá tehát:

— Jól van no, hát elég lesz a vörös plajbász is.

Beme
vörös p
a retten
Mert al
az ellen
játsszó
szoritot
az imé
Ezért t
nak ell
sem éj
kegyeln
den föl

— F
pitány
Már e
jó erő
ajtóra
megyü
mit cs

Irm
veszed
indult
játsszó
soha s

Szer
jához.
irást
mögöt

—
Irm
állt a
olyan
dott
dozot

—
a had
—
Mind
az?

Bementek Bódihoz és ott a Gyuricza vörös plajbászával Bódi kapitány megírta a rettenetes irást. Nem volt könnyű munka. Mert alaposan be köllött bizonyítani, hogy az ellenség megbántotta őket, mikor az ő játszó helyöket elfoglalta, őket onnan kiszorította, az ablakai alól elkergette s épp az imént is vízzel akarta őket leönteni. Ezért tehát holnaptól fogva háborút fognak ellene viselni; nem lesz nyugodalma sem éjjel sem nappal mindaddig, amig kegyelmet nem kér és nem teljesít minden föltételt, melyet eléje szabnak.

— Remekül irtam meg, szólta Bódi kapitány elégedetten. Zászló-tartó, indulj vele! Már esteledik, elintézheted. Keress egy jó erős gombostűt, azzal oda tüzheted az ajtóra hamarosan. Mi majd később arra megyünk és meglessük, levette-e már és mit csinál vele.

Irmuska kissé szorongó szívvvel indult a veszedelmes utra. Nem is nagyon szívesen indult, de mit tegyen? Ha cserben hagyná játszó társait, ezek kizárnák maguk közül, soha sem vehetne többé részt a játéukban.

Szerencsésen eljutott az ellenség ajtajához. Már éppen elő is vette zsebéből az irást és oda akarta tüzni, mikor a háta mögött megszólalt valaki:

— Mi az, kedves leányom, mit csinálsz?

Irmuska zavarodottan fordult meg. Ott állt az ellenség, az ősz öreg asszony, de olyan szelid képpel, hogy Irmuska nem tudott nagyon megijedni. Kissé azonban akadozott, mikor felelé:

— Én... engem... izé... ide küldtek a had-üzenettel.

— Üzenettel? No jőjj be kis leányom. Mindjárt gyujtok gyertyát. Miféle üzenet az? Kitől van? No jőjj be kicsikém.

Irmuska úgy sejtette, hogy neki nem volna szabad belépni az ellenség hajlékába. De mikor olyan nyájasan hívták! Átadta a had-üzenetet, de be is ment az ellenséggel. Gyertya-gyujtás után az öreg asszony csak nézte, csak forgatta a vörös plajbászos irást és végül így szólt:

— Nem értek én ebből egy szót sem. Mi ez? Talán meg tudnád magyarázni?

Meg bizony! Meg is magyarázta Irmuska, s minél tovább beszélt, az öreg asszony annál inkább mosolygott. Azután ő kezdett beszélni s ekkor meg Irmuska nevetett. Végre pedig jó gyümölcs, vajjas kenyér került az asztalra s Irmuska és az ellenség nagyon jóízűen ozsonnalgattak.

Ezalatt Bódi kapitány kémszemlére indult seregével az ellenséges tájék felé. Az alacsony ablakon át be lehetett látni a kivilágított szobába. A vezér is, a sereg is majd kővé dermedt attól, amit látott.

— Árulás! kiáltá Bódi kapitány rettenetes haraggal. Nézzétek!... Irmuska... a zászló-tartónk oda benn lakmároz az ellenséggel! Még nevetgél is! Elárult, elpártolt az ellenséghez! Jaj neki!

— Jaj neki! kiáltá az egész hadsereg.

Oda benn épp ekkor végezték az ozsonnát. Irmuska kezet csókolt az öreg néninek, ez pedig kikísérte az ajtóig. Amint Irmuska az ajtóban megjelent, fölzugott az elárult hadsereg:

— Áruló! Hitzsegő! Jaj neked! Kerülj csak ide! No megállj!

A hitszegő és áruló zászló-tartó azonban roppant bátorsággal közeledett, sőt még hangosan nevetett is.

— Hagyd el Bódi! mondá. Itt nem fogsz a seregeddel vitézkedhetni, mert nem lesz ki ellen. Ez a kedves jó nénike nem ellenségünk. Tegnap költözött ide és amíg el nem rendezkedik, egyik-másik holmi itt van az udvaron, de majd helyre rakja. És ma délután a sok rendeztetéstől fáradtan pihenni akart, mikor mi épp az ablaka alatt lármáztunk, azért küldött el. Más-különben pedig nem bánja, akármit csinálunk, csak egészen az ablaka alatt ne csapjunk zajt. Azt meg ugyis tudjuk, hogy nem szabad; máshol sem teszszük. Én meg fogom gyakran látogatni, mert szereti a gyermekeket.

— Akkor én is veled megyek, szólt Tibike.

— Alighanem magam is veletek tartok, mondá a kemény Gyuricza. Tudod mit, Bódi? Téged meghagyunk vezérnek, de majd csak hóvázat fogunk ostromolni és egymás közt játszunk háborusdit. Máskor pedig jobban utána tudakozódunk, mielőtt valakire azt fogjuk rá, hogy ellenségünk.

»A KÉT POJÁCZA.«

— A »Kis Lap« 2-ik színes műmelléklete. —

ALIG van köztetek, aki már nagyokat ne kaczagott volna, midőn a czirkuszban a pojáczák műveleteit látta. Mennyi bohóság, mennyi ügyesség ezekben a vig legényekben! Liszttel behintett arcukból csak úgy virit ki a pirossal bekent orr és száj, s bizony nincs az a fagyos kedvű ember, akit ezek a tréfás ficzkók legalább mosolyra ne birtak volna. Ha

már elevenen nem szállíthatom őket hozzatok, legalább a képüket küldöm meg nektek, hogy — akár emlékezve rájok, akár remélve a velök való kedves találkozást: mulassatok velök!
F. b.

TÉLEN.

*H*ÉPPEL a czimlapon.)
HOLLA hó!
Hull a hó,
Fehér a világ.
Tél fagyán
Nyilhat ám
Szintén szép virág.

Holla hó!
Ah, be jó
Ez a friss hideg!
Arczomat
Percz alatt
Lehe csípi meg.

Holla hó!
Gyi fakó,
Gyi Pál, György, Emil,
Gyi Peti! ...
Ime ki
Mennyi rózsza nyil.

Holla hó!
Gyi te ló!
Hajt a Marcsa, im.
Fut a négy,
S rózsza ég
Ötjük arczain.

Bandi bácsi.

MIDAS KIRÁLY BORBÉLYA.

— Tréfás történet ta görög ó-korból. —

A »Kis Lap« olvasói emlékeznek még arra a szép elbeszélésre, melyet Midás királyról mondott el nekik Szidi néni.

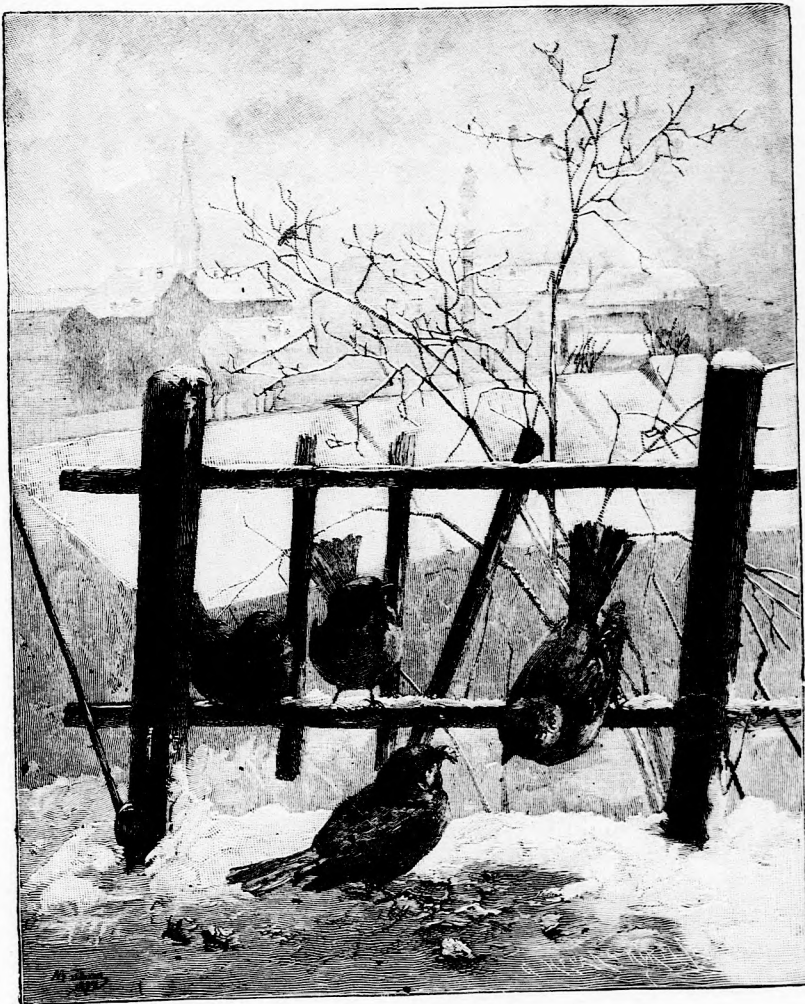
Erről a Midás királyról akarok én is egy rövid, bolondos történetet elmondani.

Réges
és erdők
és nagy

dicsekv
felfort
mas is

Réges-régen történt, hogy a pásztorok és erdők istene Pán, versenyre kelt a fényes és nagy Apollóval, a nappalokkal.

Azt állította ugyanis Pán, hogy hiába játszik Apolló oly szépen a lantot, úgy mégsem tud furuglyázni mint ő. Az ilyen

TITKOS ÉLÉSTÁR. (Lájd a 47. lapon.)

dicsekvésre még a közönséges ember is felfortyant volna, hát még az olyan hatalmas isten, mint Apolló, ki a többi istenek-

nek a zenésze volt: hogyan haragudott volna meg? Büszkén nézett végig a lólábu csunya Pánon s vetélkedésre hívta: ver-

seny döntsön közöttük, melyikök a különb zenész?

Azonban bírót is kellett választani, aki ítéljen közöttük, mert senkisémet lehet a maga bírója.

Választásuk Midás királyra esett. Őt kérték meg a bírói tisztre.

Erre aztán elkezdődött a verseny.

Szépen fűtta Pán az ő sok águ pipját: de Apollo még sokkal szebb hangokat csalt ki az ő lantjából s aki zene-értő, bizonyára a nap-istennek nyújtja a babért.

De Midás király, mint szokás mondani, annyit értett a muzsikához, mint hajdu a harang-öntéshez; s mert Pán titokban oda sugta, hogy pompás ajándékot ad neki, ha őt Pánt jelöli győztesnek. Midás csakugyan kimondta, hogy Pánnál jobb muzikus nincs az egész világon.

Apollo méltó haragra lobbant ezen, s elhatározta, hogy boszút áll.

Ki is gondolt egy büntetési módot, mely azonban szörnyű volt a szépségére büszke Midás királyra.

Egy reggel, hogy fölébredt, azt vette észre, hogy számárfülei vannak... valódi hosszu számárfülei.

Mit cselekedjen hát szegény Midás király? Töprekedett rajta szörnyen, mert ha alattvalói előtt így mutatkozik, örökre lerontja előttük királyi tekintélyét. Addig gondolkozott szegény feje, míg végre szép nagy turbánt csináltatott magának, s ennek fölébe tette a királyi koronát, s hirnökkel kiáltatta ki az egész országban, hogy minden élő lélek tartozik hasonló turbánt viselni.

Egy ideig minden szépen rendjén volt így. Egy lélek sem tudta meg a megsértett Apollo szörnyű boszuját, bár az emberek csodálkoztak rajta, hogy mi ütött ahhoz a jámbor Midás királyhoz? Miért visel turbánt?

Egy nap csöndesen üldögélt Midás király az ő szobájában, midőn olyan fontos és híres személy lépett be az ajtón, ki előtt még a királyok is kénytelenek kalapot emelni.

Ez a férfi nem volt senkise más, mint a királynak udvari borbélyja.

Most már komolyan megijedt a király, mert olyan hosszú, fésületlen borzas hajjal csak nem lehet el az ember örökké. Kapta magát, megeskette borbélyát égre-földre, hogy senkinek egy szót sem fog szólni arról, amit most lát.

Hiszen megesküdtött ő kegyelme a borbély ur akármire, még arra is, amit maga sem hitt, mert hát nagyon kíváncsi volt, mint a borbélyok általában. Mikor aztán meglátta a Midás király füleit, sajnálta hogy megesküdtött; ám azért nem szólt semmit. Elvégezte dolgát s távozott.

Amint megy le Hugli a palota lépcsőin, úgy vette észre, hogy nem érzi magát olyan jól mint máskor. Mert folyton furta valami az oldalát. Hejh!... milyen gyönyörű titkot tud ő, s nem szabad elárulnia! Nem is tette. Nagyot is bámult ezért magamagán.

De mit ér mindez? Milyen nagyszerű volna, minden szembe jövő embernek a szeme közé kiáltani:

— Nagy Midás királynak számárfüle van!

Futott a borbély a város egyik sarkából a másikba, de csak nem lelt enyhülést. Akár hányszor úgy érezte, hogy no most mindjárt kiszalajtja magából a titkot. De megemlékezett esküjére s szépen elhallgatott.

Végre, hogy segítsen magán, kiment a városon kívül levő zugó nádashoz, lyukat furt kezeivel a földbe s ebbe kiáltotta bele a szörnyű titkot, amire rögtön jobban érezte magát.

De ha ember nem hallotta meg e titkot, meghallotta a susogó nádas, mely aztán folyton azt sutogta: »Midás királynak számárfüle van!«

Ezt persze más is meghallotta s szájról szájra haladva, elterjedt az egész városban.

Megijedt most a borbély, de hiába... késő volt. Csacskaságának megadta az árát Keservesen meglakolt, mert a király parancsára azon tul kénytelen volt megborotválgni a király hizóit, még mielőtt le voltak ölve.

MOT
det
Még csir
nagy hid
De uj
gyujtott

Ne
Csa

— Ug
öreg ve
Éppen j
mikor n
volna!

— Ja
kedett a
is miért
Bánja, a
Csipp, c
— Csa

Hiába k
nótázol.

— C
bizony j
csiripp!

Es hi
ugy látt
Jankóna

— E
valahol
Megálj

S a fu
nem tör
jól szem

mikor e
atyafisá

az öreg
domb-ol
Még pe
a kerite
félre v
Jankó

—
kedved

TITKOS ÉLÉSTÁR.

(Képpel a 45. lapon.)

AMOTT a nagy házak tetején elégedetlenül gubbaszkodott a verébsereg. Még csiripelni sem volt kedvök ebben a nagy hidegben.

De új pajtás érkezett s ez mindjárt rágyujtott a vig veréb-nótára:

Csipp! Csiripp!

Nem kell nekem, csak hulladék,

Csak sok legyen, mindjárt elég!

Csipp, csipp, csipp-csiripp!

— Ugyan ne nótázz! förmedt rá egy öreg veréb. Van is vigasságra okunk! Éppen jókor emlegeted, hogy sok legyen, mikor még kevés sincs, nem hogy elég volna!

— Jaj de elbusultatok magatokat! ingerkedett a vig Csiripi Jankó. No bizony, van is miért! Talán mert kissé hideg van? Bánja, akinek nincs bundája; nekem van. Csipp, csiripp!

— Csak hogy a bunda alatt üres a begyed. Hiába képmutatóskodol, hogy jó kedvedben nótázol. Éhes begygyel nem esik jól a nóta.

— Csak magadról beszélhetsz, nekem bizony jó kedvem van. Csak azért is csipp, csiripp! Csipp, csipp!

És hiába nem akarták elhinni, másnap is úgy látták, hogy igazán jó kedve van Csiripi Jankónak. Ekkor aztán mást gondoltak.

— Ennek a kópénak titkos éléstára van valahol. Meglátszik rajta, hogy nem éhes. Megállj csak!

S a furfangos öreg veréb úgy tett, mintha nem törődne többé Csiripi Jankóval. Pedig jól szemmel tartotta és csakugyan észre vette, mikor ez egyszerre csak ott hagyta az egész atyafiságot és meszire elröpült. Utána eredt az öreg és látta, hogy Csiripi Jankó a domb-oldalon egyik ház kertjébe szállt le. Még pedig minden tétova nélkül egyenesen a kerítés mellett ereszkedett le. Ott a hó felére volt kaparva s a tisztáson Csiripi Jankó mindjárt nagy lakmározáshoz fogott.

— Ahá, barátocskám, itt van te jó kedved forrása? Ráismerek messziről, mi

az. Ebben a házban jó gyermekek laknak, akik morzsát szórnak az éhes és didergő madaraknak. A kópé fölfedezte és titkolta, hogy több jusson neki. Megállj csak, mindjárt szerzek neked meglepetést.

Az öreg egyet fordul s néhány perc múlva már harmadmagával röppent le hirtelen a kerítésre.

— Jó étvágyat, Csiripi! Meg van terítve az asztalod, úgy látom. Hát ha nekünk is jutna valami?

Csiripi Jankó egy pillanatig boszankodni akart; de aztán vigan felelé:

— Tessék hozzá látni! Amíg van, addig jut. Ha rá találtatok, a tietek is.

Hozzá is láttak és csakhamar elfogyott a legkisebb morzsa is.

— Jó volt, de kevés volt! Kár, hogy mindjárt elfogyott.

— Ne féljetez semmit. Mikor tegnap itt ültem a kerítésen, láttam a kis leánykát, aki a morzsát hordja. Így szólt: »Oh, még a tegnapi is itt van! Nem találtak rá.« Majd ha látja, hogy elfogyott, bizonyosan hoz újra és még többet.

És Csiripi Jankónak igaza lett. A titkos éléstár többé nem titkos, de mindig tele van s Csiripi és pajtásai vigan jönnek oda lakomázni.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIII. köt. 26-ik számában „Utvesztő“ címmel közölt pályafeladvány megfejtése:

Az utvesztő alsó szélén levő nyilásnál az egyenesen befelé nyuló két vonal közt, tehát a középső uton kell megindulni, mely biztosan elvezet a célhoz.

Helyesen fejtették meg: Szögyény Gábor, Verédy Ius, Koller Edith, Király Róza, Mäder testvérek, Egyed Erzsébet, Lányi István és Rudolf (szívesebben veszem a gyöngébbecske rajzot, ha maga a megfejtő kis oivasom készíti, mint a tökéletesebbet ha más készítette el a megfejtő részére. F. b.), Steiner Elza, Gerde Oszkár, Vadas Zoltán, Schwartz István, Halász Sándor, Magassy Jenő és Zoltán, gr. Matuschka Alfréd és László, Kertész Tibor (a másolat, melyen az Utvesztő megfejtését bemutatod, olyan takaros, rendez munka, hogy, ha a saját műved, miként

hiszem is, teljes dicséretet érdemelsz érette. F. b.), Haidt Margit, Baum Róza és Miklós (alighanem akadna nálatok is olló, melylyel a rojtos szélű papírt körülnyíratok; sokszor megjegyeztem már, hogy rojtos papirosra levelet nem illik írni. F. b.), Roth Vilmos, Hirsch Ottilia, Müller Erzsike, Végh testvérek, Lisznai Adél és Pali, Magassy Sarolta, Weiss Böske, Meisels Irén, Pumonberger Mari, Andrásffy Alice, Rechnitz Marci, Weitzenstein Ali és Elemér, Patterson Margit és Orsolya, Faludy Mariska (a te megfejtésed is csinos munka. F. b.), Görgy Aladár, Bernárdt Lujza, Viltsek Aranka, Pankovich testvérek (hiányosan), Schönfeld Viktor (hiányosan), Biedermann Frida (hiányosan), Steiner Boriska, Schulz Mariska, ifj. Basch Gyula és Andor, Morlin Adorján, Lukács Pálma, Benkő Miklós, Venger Boleszláv, Sámson Annikó, Perjéssy Laczki.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörténvén, nyertes lett: *Vadás Zoltán*, *Selmecz-bányán*, kinek a »Kis Lap« kiadóhivatala a jutalomkönyvet megküldi.

KÉPREJTVÉNY.

E rejtvény megfejtői közt ismét egy értékes és kedves könyvet sorsolok ki. E könyvnek a címe:

„Ifjusági emléklapok:“

Gyűjtötte Füssy Tamás. Színes táblába kötve. A könyvnek tartalma elbeszélések és költemények. A kinek neve elsőnek huzatik ki a Forgó bácsi kecsmájából, az említett nyeremény annak jut.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Még mindig özönlnek hozzám jó kívánságaitok. Dehogy emelek gátot ez áradás elé! Áldást jelent az nekem, mely megtermékenyíti lelkemet, hogy annál vonzóbb elbeszélésekkel, versikékkel, tanulmányos cikkekkel, tréfákkal, találós mesékkel s egyéb apróságokkal, színes rajzokkal és metszetekkel járjak a kedvetekben. Ti az anyéme, én a tietek: így vagyunk az a nagy, nagy család, melyet mindszorosabbra fűznek egymáshoz a szeretet kötelékei. — Haidt Margit. (Igy van magyarul és nem megfordítva amint te írod: Margit Haidt.) Kívánságodat teljesítem, ha te kezded meg jó példával. Küldj egy amolyan lóugrásos rejtvényt. Meglásd mennyien kelnek majd a nyomokban! Az a könyv nem az Athenaeum kiadásában jelent meg. Annyt mondhatok felőle, hogy a »kis almanach« tele van szép mesével. Minden

könyvkereskedésben megrendelheted. — **Magassy Sarolta.** A következő színes műmellékletek még szebbek lesznek. A koresolyázás mesterségéhez biz' én, sajna! nem értek. Elmulasztottam, mikor a te korodban voltam. Te azonban vígan gyakorold, mert épp oly egészséges mint kellemes időtöltés. Utolsó kérdésre az ottani postahivatal adhat felvilágosítást. Ha például buzditasz, jólteszed. — **L. M.** Levél megy. — **Könyöki testvérek.** A küldeményt vettem s szegény fázó gyermekek és ezek szülei közt osztottam ki. A bélyeg-csomónak is akadt kis gazdája. Isten áldása legyen rajtatok. — **Moldován Béla.** A válasz utban van. Gyógyulásod hírét örvendő tudomásul veszem. — **St. E.** Magyar bélyeg-újságot nem tudok. De német és francia van. Azt hiszem: »An die Leitung der Briefmarkenzeitung in Berlin« czímen czélt fog érni. — **Aesopus.** A szerkesztőn van köszönetet mondani. — **Szilasi Emília.** Ugy is illik, hogy a hugocska a nénje nyomdokiba lépjen. — **Molnár Emil.** A »Kis Lap naptára« mindnyájatoknak tetszik, annál is inkább, mert nem vártátok. A meglepés tehát teljesen sikerült. — *Több levélről a jövő számban.*

»JÓ SZIV.«

Ez alatt az immáron országszerte elfogadott jelszó alatt fogom közölni eze ntul azok nevét, kik tehetségök szerint járulnak hozzá inséges gyermekek sorsának enyhítéséhez.

Egy kedves, finom lelkű, jóságos szívű leánykának: *György Saroltának* emléket újítom fel ezuttal, kinek édes anyja — a jeles költő, *György Vilmos* özvegye — *10 frtot* küldött el hozzám porladó drága gyermekének nevében: juttassam ez összeget szűkölködő gyermekek segítségére. Ezt megeselekedtem s annak idején az ez összegről szóló nyugtát a »Kis Lap«-ban közölni is fogom.

A magas Égből meglepéddel, hálaival tekintet alá édes anyjára az elköltözött, kinek szíve szerint való ez a kegyes adakozás. **F. b.**

A »Kis Lap« kedves olvasói bizonyára örömmel fogadják a hirt, hogy ők, de *csakis ők*

a „KIS LAP“ régiebb köteteit tele árban

tehát kötetenkint szépen kötve *3 frt helyett 1 frt 50 krajczárért* kaphatják.

Megrendelések posta-utalvánnyal az Athenaeum könyvkiadó-hivatalához, Budapest, Ferencziek tere 3. sz. a. küldendők.

A »Kis Lap« bármely kötetéhez *díszes bekötési táblák* 60 krajczárért kaphatók. Ez az összeg a »Kis Lap« kiadó-hivatalához előre beküldendő.

ZÁM.

assy
még
réhez
nikor
vako-
idő-
vatal
, jól-
test-
fázó
a ki.
Isten
A vá-
tudo-
ságot
szem :
Ber-
szer-
milia.
okiba
tára
mert
ült. —

gadott
ét, kik
verme-

ányká-
ezut-
György
n por-
sam ez
e. Ezt
szegről
fogom.
tekint-
k szive
b.

nyára
kis ök

helyett

Athe-
dapest,

díszes
Ez az
z előre

épület.
a.

Andrei Kandi

A két pojacza.

Műmeléklet a »KIS LAP« XLIV. köt. 3-dik számához.